

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Glenn Cooper
THE KEEPERS OF THE LIBRARY

Copyright © 2013 by Glenn Cooper
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00659-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Glen Kuper

ČUVARI BIBLIOTEKE

Preveo Mirko Bižić

Beograd, 2013.

Prolog

OSTRVO VAJT, 1775

„**D**rži svetiljku bez pomeranja“, reče starac devojci. Vetar je zavijao i mesečinom obasjani oblaci kao da su se kretali preko neba brzinom broda sa tri katarke na buri. More, koje je bilo u blizini, beše glasno i uzburkano.

Posmatrali su kako dvojica radnika nalivenih rumom kopaju rupu u tvrdoj zemlji zamrznutoj januarskom hladnoćom.

„Jesi li sigurna da je ovo pravo mesto?“

Devojka je rekla da jeste, ali starac je po izrazu njenog lica mogao da zaključi da nije sigurna u to.

Privio je ogrtač uz grlo i rekao: „Ako nije, sutra ću te vratiti u baronovu kuću i više nećeš čuti za mene.“

Zacvokotala je zubima.

Jedan od radnika je pokušao da bude od pomoći, mada su mu reči bile nerazgovetne od pića koje im je starac dao. „Ima jedna legenda o ovom mestu, kneže. Još otkad sam bio dečak. Ne bih se iznenadio da ima istine u onom što cura kaže.“

Starac odgovori: „Ako je tako, zašto ti i tvoji zemljaci sa ostrva niste to istražili?“

„Plašili smo se“, odgovorio je drugi radnik. „Ovde je nekad bio manastir. Ima priča o duhovima monaha sa kapuljačama koji se pojavljuju oko ponoći, što će reći najverovatnije baš u ovo vreme. Treba biti glup da dođeš ovamo.“

„Pa zašto ste onda pristali da dođete noćas ovamo sa nama?“

„Niko do sada nije ponudio da nam plati za to, zar ne?“, rekao je prvi radnik. „Ali, ako ima nečega tamo dole, onda ste prokletu sigurno prepušteni sami sebi.“

Starac je pogledao visoke merdevine koje su ljudi doneli do ovog mesta. Sumnjao je da bi uspeo sa svojom nogom bolnom od gihta da se spusti niz njih, ali je takođe sumnjao i da će uopšte išta pronaći. U tom slučaju, u gostionici u Fišbornu čekao ga je udoban krevet.

Zemlja izbačena lopatom već se pretvorila u gomilu.

„Vi niste iz ovih krajeva?“, reče drugi radnik.

„Ne, ja sam iz prekomorskih krajeva, iz Filadelfije.“

„O, stvarno?“, upita čovek. „Kada počne rat, na kojoj ćete onda biti strani?“

Starac uzdahnu. „Ja ne želim rat. Nadam se da neće biti krvoprolića, ali, ako budem morao da biram stranu, onda ću je i birati.“

Čovek je bio uporan. „Ako niste za kralja, onda više neću kopati za vas.“

Zveket metala na kamenu svima im je privukao pažnju i omogućio starcu da izbegne odgovor.

„Je li taj velik?“, upitao je drugi kopač.

Grebanje lopate pokazalo je da je kamen krupan.

„Otkopajte ga“, rekao je starac. „Da vidimo ima li ivicu.“

Posle nekoliko minuta zaključili su da su iskopali prilično veliki ravan kamen postavljen na drugi kamen.

„Podvuci lopatu ispod njega, čoveče!“, podsticao je starac. „Vidi da li možeš da ga pomeriš.“

Devojka je prišla bliže s podignutom svetiljkom, zasipajući komad krečnjaka svetlošću i senkama. Starac je video kako čvrsto sklapa oči.

Da li se to ona moli?

Kamen je izdignut nekoliko centimetara uvis i devojci je rečeno da bliže prinese svetlo. Ivica kamena je naizgled ležala na masivnoj gredi. Ispod nje je bila potpuna tama.

„Bože svemoguću!“, uzviknuo je jedan od radnika. „Ovo je napravljeno ljudskom rukom.“

„Nastavite da ga podižete!“, naredio je starac. „Ali nemojte pustiti da upadne unutra. Odgurajte ga u stranu.“

Uradili su tako i ukazao se otvor dovoljno širok da u njega uđe čovek.

„Abigejl“, rekao je starac. „Lezi na stomak i spusti svetiljku u rupu. Reci mi da li nešto vidiš.“

Čuvari biblioteka

Bez oklevanja uradila je kao što se od nje tražilo, ali kopači su počeli da uzmiču. Starac ih je opsovao, ali nije moga da vidi kuda idu, pošto je morao da drži devojkicu za nožne članke radi bezbednosti.

„Možeš li nešto da vidiš, dete?“

„Tamo su knjige!“, povikala je ona. „Mnogo njih. Dole je biblioteka, baš kao što sam i rekla da će biti!“

Ustala je. Pod svetlošću lampe starac je video da joj se niz lice slivaju suze olakšanja.

„Pretpostavljam da ćemo morati da siđemo dole, zar ne?“, rekao je. „Donesite merdevine.“

Ali radnici su već bili udaljeni nekoliko metara i nastavljali su da se povlače.

„Kuda idete?“, povikao je starac kroz hujanje vetra.

„Kao što sam rekao, prepušteni ste sami sebi, kneže“, glasio je odgovor. „Nismo bili ovde večeras i nećemo se vraćati. Ovo mesto je ukleto. Trebalo je da vas odbijemo bez razmišljanja.“

„Šta je sa novcem?“

Glas je sada dopirao iz daljine. „Zadržite ga.“

„Pa, sami smo, mlada damo“, uzdahnuo je starac. „Hoćemo li istražiti ovu tvoju biblioteku?“

Da su merdevine bile samo malo kraće, njihovi planovi bili bi osujećeni. Čovek je prvo poslao devojkicu dole, pošto je mislio da će ona biti dovoljno spretna da silazi i drži obe svetiljke.

Kada je njena glava nestala u rupi, starac je uhvatio kraj merdevina.

Slani vetar je silovito naletao na njegovo lice i šibao ga.

Da li je neka viša sila ljuta zbog njihovog upada?

Starac je potisnuo svoje bojazni, okrenuo se leđima prema rupi i svojom gihtoznom nogom napipao gornju prečagu merdevina.

A zatim je Bendžamin Frenklin napravio svoj prvi korak dole u biblioteku u Vektisu.

1.

PANAMA SITI, FLORIDA, 2026

Hrkanje, tiho i treperavo, bilo je prvo što je Vil Pajper čuo kada se probudio. Na trenutak je mislio da je neko pokrenuo motore, pošto je potmulu zvuk koji je dopirao iz gostinske kabine neodređeno podsećao na grubu tutnjavu dvostrukog broskog motora *krusejder 454* kada je u praznom hodu. Ti prastari motori bili su iritirajući zaostatak prošlih vremena oko kojih je stalno trebalo petljati i čačkati kako bi se naterali da rade ono što bi trebalo da rade.

Baš kao ja, uvek je govorio Vil.

Zagledao se u plafon od tikovine u glavnoj kabini, pre nego što je razmakao zavese i spustio prozor. Nepomična bleštava magla bila je tipična za januar. Uskoro će se raspršiti pod suncem. Ako je vremenska prognoza bila tačna, danas će temperatura narasti do 21. stepena. Nije loše, s obzirom na to da bi u Vašingtonu trebalo da padne još dodatnih deset centimetara snega. Pomislio je na svoj jutarnji zadatak, prilično jednostavan izazov, da ubedi Filipa da pođe sa njim u lov na tune u zalivu.

Njegov jastuk je bio topao. Nensin je bio hladan i neizgužvan. Podvukao ga je ispod vrata i sklopio oči. Filipovo hrkanje neće prestati do jedanaest sati, ali sve i da je prestalo, znao je da sâm neće više moći nimalo da zaspi. U šezdeset četvrtoj godini izgubio je onaj crni san bez snova kakav je imao u mladosti i, iako mu je to mnogo nedostajalo, bilo mu je drago što je bar u potpunosti očuvao svoju kosu i svoju potenciju.

Mladi Filip je, sa druge strane, bio dobro podešena mašina za spavanje, pravi *ferari* na dušeku. Nije mu trebalo mnogo da zaspi, a bio je potreban nadljudski napor da se razbudi, razmicanje zavesa, drmusanje za rame,

ubeđivanje, miris slanine. A ako je Vil išta naučio od prošle nedelje, bilo je to da će se njih dvojica posvađati pre nego što se krupno stopalo njegovog sina spusti s kreveta na pod.

Brodić se sa promenom plime blago njihao i zatezao užad kojom je bio vezan. Svež vetar ga je umirio kao i uvek. Ali iznenada se dvostruki motor jahte na susednom vezu bučno pokrenuo. Raspoloženje mu se pokvarilo i srdito se ponovo podvukao pod jorgan. Ovde u dnevnoj ponudi očigledno nije bilo mira i tišine.

Zatim se prisetio da je njegov komšija otputovao iz grada. Ko se to, dođavola, igrao sa Benovom barkom? Izjurio je na palubu da to proveriti.

Njegova odeća nije se mnogo menjala iz dana u dan – kupaće gaće sa majicom kratkih rukava ili bez nje, danas bez nje. Na palubi se počeo maljavim grudima kao neki veliki primat, što je i bio, i začkiljio dok su mu se oči prilagođavale dnevnoj svetlosti. Koža mu je bila preplanula i bronzane boje, uz smešnu liniju beline od struka do butina. Izgledalo je da je još uvek u dobroj fizičkoj formi, sa prilično ravnim stomakom i krupnim, snažnim ramenima. Iako godinama nije trčao niti vežbao, bio je stalno zauzet održavanjem stare barke na površini, i u tome verovatno i jeste bila stvar, ali nije znao da li je sa tim neke veze imala i genetika. Njegov matori je umro mnogo pre svoje šezdesete godine.

Nova *regal* jahta Bena Patersona radila je u leri, ali za kormilom nije bilo nikoga, a užad je još uvek bila privezana.

Vil je krenuo na levu stranu svoje barke, nagnuo se preko ograde i doviknuo: „Hej tamo!“

Dve plavokose glave i mnogo gole kože pojavilo se iz *regalovog* salona. On brzo poravna svoju sedu kosu, koristeći prste kao češalj.

„Zdravo!“, doviknula mu je u pozdrav jedna od plavuša. Imale su po tri-desetak godina, procenio je on, u najboljim godina. Brzo su se predstavile. Jedna je bila Benova sestra, Mardži iz Kejp Koda, a druga, Megan, bila je njena najbolja prijateljica. Megan je bila veoma zgodna.

„Kako se ti zoveš?“, upitala je Megan.

„Ja sam Vil. Isplovljavate, devojke?“

„Naravno“, odgovorila je Megan. „Ne možemo više da trpimo zimu. Ben je pravo srce što nas je pustio da dođemo ovamo i poslužimo se jahtom na nedelju dana. Treba da uživaš u životu dok on traje, to svi kažu. Hoćeš sa nama?“

„Voleo bih, ali ne mogu. Moj sin još spava.“

„Koliko mu je godina?“

Čuvari biblioteka

„Malo više od petnaest.“

„Divno životno doba.“

„Misliš?“, upitao je Vil. „Ja bih rekao da ste vas dve u divnom životnom dobu.“

Megan mu je zapretila prstom, opšteprihvaćenim znakom da je nevaljao momak. „Hej, izgledaš mi poznato. Sigurna sam da sam negde videla tvoju sliku.“

On slegnu ramenima. Nije hteo da nastavi priču u tom pravcu, ali, pre nego što je mogao da promeni temu, ona je već držala mobilni telefon u ruci.

Usmerila ga je prema njemu i telefon se osvetlio od slika koje je upoređivala sa njim na ekranu.

„O, moj bože, Mardži! To je Vil Pajper! *Onaj* Vil Pajper! Momak iz biblioteke!“

„Priznajem da jesam“, složio se on.

„Šta će se dogoditi sledećeg februara?“, upitala je Megan, kao da on nikada pre nije čuo to pitanje.

„Žestoko ću nadrljati. Treba li vam pomoć da isplovite?“

Filip je sedeo u kuhinji ukočen kao zombi, buljeći u svoj mobilni telefon. Vil nije mogao da ne vidi lica njegovih beslovesnih prijatelja koja su se pojavljivala u trodimenzionalnoj slici sa ekrana, šaleći se međusobno nerazumljivim mrežnim žargonom. Engleski jezik je i zvanično nestao bestraga. Zatim je prepoznao podsmešljivo i usko lice Filipovog najboljeg prijatelja, Endija, i razaznao reč „zadatak“.

Dočekavši zastoj u razgovoru, Vil se ubacio: „Imate neki zadatak?“

Filip je isključio zvuk na uređaju i zagrizao svoj tost. „Esej.“

„Kakvu vrstu eseja?“

„Jednostavno esej.“

„Kada ćeš da ga uradiš?“

„Skoro je dovršen. Nemoj da se sekiraš.“

Vil je zagundao u znak odobravanja. „Danas će biti lep dan. Voleo bih da kreneš sa mnom.“

„Na pecanje?“

„Hm-hm.“

„Ne, hvala.“

„Zašto ne?“

Glen Kuper

„Ja ne ubijam bezopasna stvorenja.“

„Hvataćemo ih i puštati.“

„Ja ne povređujem bezopasna stvorenja.“ Zakačio je sebi usnu savijenim kažiprstom i oponašao izraz mučnog bola.

„Gospode, File.“

„Nalazim se sa nekim prijateljima.“

„Kojim prijateljima?“

„Samo neke devojke.“

„Nisam znao da poznaješ ovdašnju decu.“

„Sada znaš.“

Uz te reči, Fil je ponovo uključio zvuk na svom mobilnom telefonu i isključio svog oca iz razgovora.

Devojke, pomislio je Vil. Kakav otac, takav sin.

Kasnije tog jutra kada je Fil odlunjavao, Vil se pobrinuo da se odšeta do kapetanije, kako bi ga špijunirao. Sa prozora je video žuti kabriolet koji se dovezao i tri lepe devojke koje su došle po njegovog jedinog potomka. Klinac je bio pomalo nezgrapan, ali je bio zgodan momak, sa krupnim kostima kao kod njegovog oca, visok za petnaestogodišnjaka, sa kuštravom žutom kosom. Na svu sreću, visinu je nasledio od oca. Nensi je bila niska – dok ne bi pobesnela. Onda je Vil pored nje izgledao kao patuljak. U zadnje vreme je doživeo od nje dovoljno udaraca iz daljine da bi se osećao srazmerno malim.

Vil je uzeo olovku sa prijemnog šaltera i uz instinkt sadašnjeg oca i bivšeg agenta FBI-a brzo zapisao broj tablica kabrioleta. Nikad se ne zna, jednostavno se nikada ne zna.

Ponovo se vratio na svoj *Moć volje*, pogledao prazan dok svog suseda, pa uzdahnuo. Trebao je da ode sa damama. Dan koji mu je predstojao delovao mu je predugo. Pošto je pecanje otpalo kao mogućnost, šta onda? Stalno je odlagao popravku sistema za hlađenje u svom brodiću. Oklevajući je zaključio da je danas dan da se pomuči oko toga.

Nekoliko sati kasnije, čuo je *regal* kako se vraća. Radosno je ostavio svoj alat, obrisao ruke krpom i izašao na prijatno topao popodnevni vazduh. Shvatio je da će dame imati problema da uvezu jahtu u dok unazad, i nije pogrešio. Posle dva neuspela pokušaja u kojima je Mardži promašila stub za vezivanje na keju, sam se javio da se popne na jahtu i uparkira je umesto njih. Savršeno ju je približio vezu i dobacio konopac u dve ruke pocrvenele od celodnevne izloženosti suncu.

„Naš vitez u blistavom oklopu“, rekla je Megan. „Hoćeš piće?“

„Čekaj da uzmem košulju.“

Kada se popeo na *Moć volje*, iz ormara je izvadio majicu sa okovratnikom i počeo da priča sam sa sobom, nesvestan ironije u svom malom govoru s obzirom na ime barke. „Imaj malo proklete samokontrole, Vile, za ime božje. Pokušaj da ne ispadneš potpuna budala, važi? Možeš li to da uradiš? Šta misliš?“

Kada je progurao glavu kroz okovratnik, zatekao je sebe kako zuri u Nensinu sliku sa FBI-eve svečanosti polaganja zakletve u Vašingtonu na kojoj je ona unapređena u pomoćnika izvršnog direktora za ogranak za kibernetički kriminal. Tog dana je izgledala dobro, veoma srećno. On je skoro upropastio čitavu stvar, ponašajući se jadno i kukajući kako će morati da žive u Vašingtonu. Prevazišli su to, postigli nagodbu. Sada, ako ne bude vodio računa, sve će upropastiti.

Vil se udobno smestio u stolicu na palubi *regala* i otpio pivo. Vodio je računa koliko dnevno pije i još je bilo rano, ali osećao je da ima pravo da malo uživa. Ako se izuzme njen kratki dolazak u Panama Siti kada je tu provela sva tri slobodna dana za Božić, nije video Nensi skoro dva meseca. A Filipov prisilni raspust iz škole koji je provodio sa tatom nije baš bio bogzna kako zabavan.

Suncem opaljene dame imale su pun frižider, bogatu zakusku i bezgraničnu volju za čavrljanje. Uzletele su se oko njega, a naročito mu je Megan stalno donosila pivo i podsticala mu ego: njegov brodić je super, ima sjajan ten, zaista je u sjajnoj formi (za čoveka njegovih godina), prva je slavna ličnost koju je ikada upoznala iz prve ruke.

„Pa, kada si nabavio barku?“

„Pre oko petnaest godina. Zamenio sam autobus za nju.“

„Autobus?“

„Duga je to priča“, odgovorio je Vil.

Prihvatila je taj odgovor i nastavila dalje. „Došao si ovde na duže?“

„Koliko god duže mogu.“

„Nadam se duže od trinaest meseci“, rekla je Megan.

„I ja se nadam.“

Prošlo je sat vremena i Mardži je zadremala od sunca i piva. Megan je upitala da li želi da im se pridruži za večerom. Vil je poslao poruku svom sinu i brzo dobio odgovor. Filip je bio zauzet na drugom mestu.

„Prihvatam.“

„Pustiću je da spava“, rekla je Megan. „Spremiću špagete. Znaš li kako se koristi Benov šporet?“

Dole ispod palube jahta se prijatno ljuljala na popodnevnom vetru. Vil je odvrnuo ventil za gas, pa upalio gorionik i udobno se smestio na sofu, dok je Megan seckala hranu i kuvala. Opčinjeno je zurio u pripijenu tkaninu kupaceg kostima koja je pokrivala njenu čvrstu zadnjicu. Tragajući za začinima, našla je flašu škotskog viskija u jednom od kredenaca. „Obožavam ovu stvar“, zadovoljno je rekla. „Moram da se podsetim da kupimo drugu flašu umesto ove pre nego što odemo.“

On je znao koju vrstu viskija Ben voli. Bio je to *džoni voker blek*, njegov najbolji prijatelj i najgori neprijatelj. „I ja sam raspoložen za to.“

„Popio si tri piva!“

„Raspoložen sam za viski.“

„Alkohol je alkohol.“

„O, ne, nije.“

„Šta je najgore što se može dogoditi? Nećemo dopustiti da padneš u vodu. Osim toga, ja sam medicinska sestra. Mogu da se pobrinem za bilo šta.“

„Mogla bi da pozove moja žena.“

„Za to služi govorna pošta, medeni.“

U prvom obilnom gutljaju bilo je osećaja sličnog povratku kući. Ukus je bio taman i nijansiran, pobudio je čula njegovog nepca i zagolicao mu grlo. Koju sekundu kasnije osetio ga je u glavi kao nalet zatupljujućeg zadovoljstva. Zdravo, Džoni, pomislio je, gde si bio u zadnje vreme, druškane?

Dok je ona kuvala, ispio je jednu čašu i počeo da pije drugu.

Dok se sos krčkao, ona mu se pridružila na sofa, nasula sebi drugu čašu i uozbiljila se.

„Svesna sam da se prema tome uglavnom odnosim na šaljiv način, ali sam zapravo prestravljena. Šta će se zaista desiti 9. februara 2027?“

„Nemam nikakve specijalne uvide“, odgovorio je. „Nije baš da sam upućen u sve informacije.“

„Da, ali zahvaljujući tebi, uopšte i znamo za ovo! Žao mi je što te gnjavim sa ovim, ali ne mogu da verujem da zaista sedim ovde sa Vilom Pajperom! Kasnije ću biti veoma ljuta na sebe, ako ovo ne iskoristim.“

„Nisam uključen u priču već duže od petnaest godina. I ne samo da nisam uključen već sam za vladu *persona non grata*.“ Otpio je još jedan dobar gutljaj pića. „Da nisam imao keca u rukavu, siguran sam da bi me izbacili još pre petnaest godina.“

„Iz baze podataka.“

Klimnuo je glavom.

„Ti si IH, je li tako?“

Iza Horizonta. „Da, iza Horizonta sam.“

„Pretpostavljam da sam u ovom trenutku i ja“, rekla je. „Ipak, da li bi mogao da me pogledaš?“

„Veruj mi, nemam pristup bazi podataka.“

„Pretpostavljam da nikada i ne bih htela stvarno da znam.“

„Shvatam te.“

„Ali strašno je pomisliti da će se sve završiti za nekih 400 dana, ili koliko god već – znaš da ljudi imaju brojače dana na svojim monitorima! Svet je potpuno opsednut i istraumiran zbog toga.“

„Ja ne razmišljam mnogo o tome“, rekao je Vil. „Jednostavno živim.“

„Da, ali imaš sina.“ Pružio je čašu da mu je dopuni. „To, mlada damo, i jeste najteži deo priče. Uz to imam i ćerku, koja je verovatno starija od tebe, iz prethodnog braka.“

„A unučad?“

„Jedno. Lora ima sina, Nika. Veoma dobro dete.“

„Dakle, ti *zaista* misliš da dolazi kraj sveta?“

„Da, ne, možda, možda ne, verovatno, verovatno ne. Zavisi kog dana me to upitaš.“

„Danas?“

Navlažio je ustima prst i podigao ga prema vetru. „Danas? Da, pečeni smo.“

„Pa zašto si onda raspoložen za viski?“

Mahnuo je svojom čašom. „Mislio sam da smo već ustanovili da sam ispao iz igre.“

„Mislila sam uopšte. Većina ljudi koje poznajem prepuštaju se svim srcem jelu, piću i uživanju.“

„Da sam samo ja u pitanju, verovatno bih bio hedonista svetske klase. Nensi – moja žena – ne bi to trpela. Postoje određene stvari koje su gore od smrti. Ne bi želela da je vidiš besnu.“

Megan se na to zakikotala. „Gde je ona?“

„U Vašingtonu. Dobila je važno mesto u FBI-u. Moj sin živi tamo sa njom.“

„Razvedeni ste?“

„Ne. Mrzi da me gleda kako lenčarim oko naše kuće u Virdžiniji. Organizovali smo stvari ovako. Ja sam odavde, uvek mi se sviđalo ovde. Za nekih godinu dana kada se približimo Horizontu, videćemo gde ćemo se smestiti.“

„Znao je šta se događa, ali je nevino upitao: „Šta sve ovo treba da znači?“

„Ukus mog sosa je bolji kada se dugo krčka.“

„Ja volim dobar crveni sos.“

„Onda dođi u moju ležaljku ili mrežu, ili kako god već nazivaš krevet na brodu.“

„Mardži je ovde.“

„Ona ima stvarno čvrst san.“ Spustila je njegovu krupnu šaku na svoje grudi. „Mislim da bi trebalo malo da se zabavimo, zar i ti ne misliš tako? Želim te odmah.“

Mučio se da odgovori. Nije više mogao jasno da razmišlja, a njene grudi su bile divne i meke na dodir. „Ti si neka vrsta đavolice u bikiniju, zar ne?“

Primakla mu se bliže i poljubila ga u usta.

Posle pola minuta on se izmakao i rekao: „Znaš, mislim da ću morati da odbijem tvoj neverovatno ljubazan poziv.“

„Zbog tvoje žene?“

Klimnuo je glavom. „Dao sam obećanje. Njoj. Sebi.“

„Da, ali zar ti nisam privlačna?“ Prešla mu je rukom preko krila.

U glavi mu se vrtelo. „Svakako jesi.“

„Dolazi kraj sveta. Zar ne bi trebalo jednostavno da uživamo?“

Divio se njenim nogama. „To je opšteprihvaćeno gledište. Ali...“ Duboko je udahnuo, a kada je ispustio vazduh, nešto se dogodilo.

Osećao je kao da vazduh ne izlazi iz njegovih pluća nego da se u njima taloži, pritiskajući mu grudi. Pokušao je da ustane, ali nije mogao.

„Jesi li dobro?“, upitala je ona.

„Ja...“

Pritisak ga je savladao i borio se za vazduh. Uši mu je ispunio zvuk kao da negde vrlo blizu prolazi voz. Bio je u gadnim situacijama u životu, učeštvovala je u vatrenim obračunima sa ljudima koji su nameravali da ga ubiju, ali nikada nije osetio ovu vrstu panike koja ga je sada obuzimala.

Bio je nejasno svestan Meganinih prstiju na vratnoj arteriji i glasa koji mu je iz velike daljine govorio: „Moj bože, mislim da si dobio srčani udar.“

Nebo koje se videlo kroz prozor brodskeg salona još uvek je bilo plavo, ali se zamračivalo. Nije hteo da prestane gledati u njega, ali ga je izgubio iz vida kada se sručio na pod.

Ja sam iza Horizonta, pomislio je. Ne bi trebalo da umrem danas.

2.

ŠTA MENI ZNAČI 9. FEBRUAR 2027

Računajući od današnjeg dana, preostalo je još 394 dana do „Velikog dana“, „Horizonta“, „Poslednjeg dana škole“, kako ga mnoga deca nazivaju. Svi se pitaju šta će se dogoditi i ljudi lude u različitim razmerama. Da li će nas asteroid veličine Rod ajlanda razneti i okončati naše postojanje? Da li će nas progutati crna rupa? Ili će nas spaliti Sunčevi gama zraci? Ili će 10. februar biti jednostavno dan kao i svaki drugi?

Ni ja se ne razlikujem od svih ostalih koji razmišljaju o sudbini ljudske rase osim po jednoj stvari. Moj otac je Vil Pajper, čovek koji je svetu rekao za 9. februar 2027.

Malo mi je teško da dovršim ovaj esej, jer je moj tata stvarno bolestan. Preživeo je srčani udar i u bolnici je. Znam da je on iza Horizonta, ali to ne znači da će biti dobro. Niko ne zna da li će ponovo prohodati i progovoriti, niti da li će moći da reaguje na nas. Priključen je na aparat za veštačko disanje na intenzivnoj nezi. Daju mu neki novi lek i videćemo da li će mu to pomoći. Ali znam da bi, da je pri svesti, navaljivao na mene da predam ovaj esej na vreme, pa je to ono što ću i uraditi.

Nisam se bio ni rodio kada se sve ovo odigralo 2009. i 2010. godine. Saznao sam za sve to i ulogu koju je moj otac imao u tome, kada sam, čini mi se, imao dvanaest godina. Napisao je knjigu koju, priznajem, nikada nisam pročitao. Umesto toga sam gledao film „Biblioteka mrtvih“. Film je bio prilično dobar, ali bilo je čudno gledati glumce kako igraju tvog oca i majku. Moja majka je uvek govorila kako bi volela da je lepa kao glumica koja ju je igrala, ali otac nikada nije bio zainteresovan da govori o tome. Rekao je da je film glup i pun

netačnosti, i da bi voleo da nikada nije dopustio njegovo snimanje. Istina je da je on neko ko nikada nije želeo da bude izložen pogledima javnosti.

Godine 2009. moj otac je bio agent FBI-a u Njujorku. Radio je na slučaju u koji je bio umešan neko koga su zvali Ubica Sudnjeg dana. Jedan čovek iz Nevade slao je pisma ljudima u gradu Njujorku, otkrivajući im dan kada će umreti, i njih devetoro umrli su tačno na predviđeni datum. Niko nije mogao da shvati šta se dešava pošto nije bilo ničega što bi međusobno povezivalo žrtve, a sva „ubistva“ su bila potpuno različita. Moj tata je bio agent koji je vodio slučaj, a moja mama – tada još nije bila moja mama – bila je agent-pripravnik. Bili su u istom timu i pretpostavljam kako bi se moglo reći da su još uvek u njemu.

Ništa nije imalo nikakvog smisla i stalno su iznova nailazili na probijene rokove. Ali mama i tata su bili stvarno pametni i shvatili su da pisma stižu od kompjuterskog stručnjaka po imenu Mark Šeklton, koji je radio u tajnoj vladinoj laboratoriji u Zoni 51 u Nevadi. I ne samo to nego je moj otac zaista poznavao tog čoveka iz vremena kada su bili brucoši i cimeri na koledžu. U to vreme, 2009, svi su mislili da je Zona 51 neka vrsta fabrike tajnog oružja ili možda mesto na kome se proučavaju NLO-i. Ispostavilo se da je prava istina još neverovatnija.

Zona 51, kao što sada svi znaju, tajno je skrovište biblioteke iz Vektisa. Godine 777, sedmog dana sedmog meseca, u Engleskoj je rođena beba koja je bila sedmi sin sedmog sina u mestu Vektis (koje se sada zove Ostrvo Vajt). Dečak je izrastao u neku vrstu supertalentovanog idiota, koji je bio obuzet ispisivanjem spiskova rođenja i smrti ljudi iz celog sveta, ljudi koje nikada nije sreo. Neki monasi iz opatije uzeli su ga kod sebe i shvatili da je ono što on može da uradi čudesno. Osnovali su tajni red da se brine o njemu i pronašli žene koje će rađati njegovu decu i decu njegove dece. Tokom vekova hiljade ovakvih nadarenih idiota stvorili su ogromnu podzemnu biblioteku, sa preko 700 000 knjiga, sa datumima rođenja i smrti svih ljudi koji će živeti do 9. februara 2027.

Niko ne zna kako su to uradili. Neki kažu da su oni sigurno imali neku vrstu mentalne povezanosti sa svemirom ili Bogom. Pretpostavljam da to nikada nećemo znati. Ali nešto se dogodilo u 13. veku. Iznenada, dok su radili na svojim pergamentima za 9. februar 2027, prestali su da ispisuju imena. Zatim su se svi ubili.

Posle toga monasi su zapečatili biblioteku i niko nije znao za njeno postojanje, sve dok je britanski arheolozi nisu pronašli 1947. godine. Vinston Čerčil

Čuvari biblioteka

je ustupio biblioteku Amerikancima, koji su shvatili da bi ona mogla da bude veoma vredna. Vlada SAD je osnovala Zonu 51 da u nju smesti biblioteku i utrošila je mnogo vremena i novca razmišljajući kako da iskoriste podatke za političke i vojne svrhe. Na primer, ako znate da će pedeset hiljada ljudi sa pakistanskim imenima umreti jednog određenog dana možete da izvedete neko ozbiljno planiranje američkog odgovora na taj krizni događaj. Pedeset godina niko izvan vlade nije znao za biblioteku, sve dok je moj tata nije otkrio.

Mark Šeklton je imao sopstvene zamisli šta da radi sa podacima. On je hteo da zaradi novac pomoću toga i izmislio je Ubicu Sudnjeg dana kao deo svog plana. Moj tata je otkrio istinu o postojanju biblioteka i sprečio je Šekltona u njegovim namerama. Došao je u posed kopije dokumenta sa podacima o svim rođenjima i smrtima u Sjedinjenim Državama tokom 2027. godine. Ako vaša smrt nije bila zabeležena u bazi podataka, smatralo se da ste IH, Iza Horizonta. On je proverio za sebe, mamu i mene i neke od naših rođaka. Svi mi smo bili IH. Sakrio je bazu podataka u Los Anđelesu radi mera sigurnosti.

Neko vreme je moj tata čuvao tajnu o Zoni 51 zbog sporazuma koji je sklopio sa vladom. Ne verujem da je bio srećan zbog toga, ali je hteo da zaštiti mene i ostatak porodice – ja sam rođen 2010 – a osim toga je uvek verovao da bi, kada bi ljudi znali datum svoje smrti, to moglo da im napravi ozbiljnu pometnju u svesti i stvori lošu situaciju. On i ja nikada nismo razgovarali o tome, ali se u filmu njegov lik istinski muči oko odluke da nastavi da čuti. Mislim da je taj deo bio tačan. Ali dok sam ja bio tek samo beba, javili su mu se neki ljudi koji su ranije radili u Zoni 51. Oni su bili pripadnici grupe koja se nazivala Klub 2027 i pokušavali su da shvate šta će se dogoditi te 2027. godine.

Jedna knjiga iz Biblioteke iz Vektisa, sa datumom iz 1527, pojavila se u aukcijskoj kući u Londonu. Želeli su da im moj tata pomogne da se domognu te knjige. Bila je to jedina knjiga koja je nedostajala iz biblioteke u Zoni 51 i mislili su da u njoj mogu postojati neki odgovori u vezi sa 2027. Bili su u pravu. Unutra je bio skriven sonet koji je napisao Vilijam Šekspir kada je bio veoma mlad. Moj tata je otišao u Englesku i u staroj kući zvanoj Kantvel Hol pratio je nagoveštaje iz soneta i saznao za sve to o smaku sveta i genijalnim idiotima koji su svi počinili samoubistvo. Takođe je saznao da je znanje iz biblioteke u Vektisu imalo uticaja na neke slavne istorijske ličnosti poput Žana Kalvina i Nostradamusa, da i ne pominjemo Vilijama Šekspira.

Postojali su ljudi iz obezbeđenja u Zoni 51, vladini agenti zvani čuvari koji su poslani da zaustave mog tatu, i bili su blizu toga. Pokušali su da otruju celu našu porodicu ugljen-monoksidom. Ja sam skoro umro, ali oni su ubili mog

dedu i baku, koje nikada nisam upoznao. Mama i ja smo počeli da se krijemo, a tata je otišao u Los Anđeles da ponovo uzme skrivenu bazu podataka. Čuvari su ga ranili i stigao je do kuće vođe Kluba 2027. u Las Vegasu. Tamo su ga zarobili, ali ga je moja mama spasla, što je bilo super.

Tata je dao bazu podataka mužu moje polusestre, Gregu, koji je bio novinar u „Vašington postu“, pošto je posle dugog razmišljanja o tome zaključio da ljudi imaju pravo da znaju ono što zna vlada. Greg je objavio senzacionalan članak o postojanju biblioteke, a moj tata je bez svoje volje postao slavna ličnost. Mama je nastavila da radi u FBI-u. Ona je još uvek tamo.

Baza podataka nikada nije objavljena. Vlada je tužila novine i slučaj je prebačen Vrhovnom sudu. Tako ljudi nikada nisu saznali svoje lične podatke, ali su svi znali za 9. februar 2027.

Zanimljivo, ali nikada nisam provodio mnogo vremena razmišljajući o 9. februaru, mislim zaista razmišljajući, dok se tata nije razboleo. Niko meni blizak otkad sam dovoljno odrastao da razumem stvari nikada nije umro, čak ni ozbiljno razboleo. Bilo je potrebno da moj tata doživi srčani udar da bi se to promenilo. Sada shvatam koliko je život krhak i kako može da nestane za tili čas. Sada sam uplašen šta će se njemu dogoditi i, priznajem to, uplašen sam šta će se dogoditi meni, mojoj mami, mojim prijateljima i svima na svetu.

Nemam nikakve odgovore. Možda jesam sin Vila Pajpera, ali isto tako nemam pojma kao i bilo ko pored mene šta će nam se dogoditi. Ali evo šta ja mislim. Moramo učiniti da svaki od tih 394 dana bude vredan. Trebalo bi da budemo izuzetno dobri jedni prema drugima, pokušati da ne budemo kreteni, pokušati da se mnogo osmehujemo, i pokušati da se ne žalimo i ne kukamo zbog svega, i da ne budemo potpuno deprimirani. Trebalo bi da iskoristimo svaki dan do kraja i da uživamo.

To razumem tako da možemo imati 394 sjajna dana ili 394 grozna dana pred sobom. Ja bih odabrao one sjajne.

Mislim da bi i Vil Pajper odabrao isto.